

ΕΥΛΑΜΠΙΑ ΤΣΙΡΕΛΗ

Ο ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΣΟΣΗ

εικονογράφηση: Τριανταφυλλιά Βάσσου

Ο ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ
ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΣΩΣΗ

© 2023, Ευλαμπία Τσιρέλη για το κείμενο
© 2023, Τριανταφυλλιά Βάσσου για την εικονογράφηση
© 2023, Εκδόσεις Ίκαρος

Επιμέλεια – Διορθώσεις: Μάνος Μπονάνος
Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος
Εκτύπωση: Μητρόπολις Α.Ε.
Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιοσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Πρώτη έκδοση Απρίλιος 2023
ISBN 978-960-572-569-3

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Ευλαμπία Τσιρέλη

Ο ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΣΩΣΗ

εικονογράφηση: Τριανταφυλλιά Βάσσου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΚΑΡΟΣ

Σε όλα τα γενναία παιδιά

Μια νέα ζωή

Είχε περάσει αρκετός καιρός από όταν ο Εδουάρδος ανακάλυψε την πραγματική του φύση. Από τότε που έμαθε πως δεν ήταν ποντίκι, αλλά νυχτερίδα! Μοίραζε πια τον χρόνο του ανάμεσα στο σπίτι του στην Ποντικοκοιλιάδα και στο σπίτι του στη Φωλιά των νυχτερίδων, παίρνοντας πολλή αγάπη τόσο από τους θετούς όσο και από τους βιολογικούς γονείς του.

Η ζωή με τις νυχτερίδες τού χάριζε πολλές συναρπαστικές εμπειρίες, όπως να πετάει όλη νύχτα κάτω από το ασημένιο φως του φεγγαριού, να χαζεύει τα αστέρια από ψηλά στον αέρα, να δοκιμά-

ζει διαφορετικά φαγητά, να πηγαίνει στο σχολείο το βράδυ και να γνωρίζει όλα τα νυκτόβια πλάσματα. Τον άλλο μισό χρόνο, βέβαια, πήγαινε σχολείο στην Ποντικοκοιλιάδα. Ξυπνώντας πρωί, πάντα λίγο νυσταγμένος, και φορώντας λόγω της ώρας τα μεγάλα του γυαλιά, για να βλέπει καλύτερα.

Πολλές φορές, οι νυχτεριδοφίλοι του πετούσαν από τη Φωλιά ως την Ποντικοκοιλιάδα για να κάνουν παρέα με τους έφηβους ποντικούς. Προτιμούσαν να συναντιούνται το σούρουπο, λίγο πριν βραδιάσει εντελώς δηλαδή, μια ώρα κοινή, ώστε να μπορούν να διασκεδάσουν μαζί. Έτσι, και οι νυχτερίδες έβλεπαν καθαρά, και τα ποντίκια δεν έχαναν τον βραδινό τους ύπνο. Όχι ότι όλοι οι ποντικοί αγαπούσαν τις νυχτερίδες, αλλά είχε αρχίσει να δημιουργείται μια φιλία μεταξύ των δύο πλευρών, κάτι που κανείς δεν φανταζόταν πιο πριν. Διότι ανέκαθεν τα ποντίκια έτρεμαν τα νυκτόβια πλάσματα και φαντάζονταν πως τα πιο τρομακτικά από αυτά παραμόνευαν στη Μεγάλη Σπηλιά. Από τότε όμως που ο Εδουάρδος κατάφερε να μπει και να ανακαλύψει ότι η σπηλιά δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένας τόπος κατοικίας, μια φωλιά νυκτόβιων πλασμάτων, όλα είχαν αλλάξει.

Ο Εδουάρδος και οι φίλοι του οι νυχτερίδες, η Βερόνικα και ο Γουέιν, ήταν πια δεκάξι χρόνων. Του Γουέιν τού είχε φυτρώσει το δοντάκι και δεν ψεύδιζε πια. Παρέμενε το ίδιο αστείος και δραστήριος, ενώ η Βερόνικα είχε γίνει η πιο σεβαστή νεαρή νυχτερίδα της Φωλιάς. Το έργο της στην ομάδα διάσωσης, τους Μεροβάτες, ήταν σπουδαίο. Δεν δίσταζε ποτέ να μένει για ώρα κάτω από τον καυτό ήλιο ψάχνοντας για χαμένα μωρά και τραυματισμένες νυχτερίδες, ακόμα κι όταν δεν έβλεπε πολύ καλά στο φως της μέρας.

Ο Μπέντζαμιν, ο καλύτερος ποντικοφίλος του Εδουάρδου, συνέχιζε να μελετά τα ζώα και τα φυτά, και είχε ήδη ξεκινήσει το σημαντικό έργο του ως φυσιολόγος και ζωολόγος.

Ο Βύρωνας –το δυνατό ποντίκι που είχε ρίξει κάτω τον Εδουάρδο στη γιορτή της Ασημένιας Ακρίδας– συνέχιζε να είναι δύστροπος, ειδικά απέ-

ναντι στον Εδουάρδο, ακόμα περισσότερο μάλιστα από όταν έμαθε πως ο «τυφλοπόντικας», όπως τον είχε αποκαλέσει, ήταν στην πραγματικότητα νυχτερίδα. Ήταν όμως ο γιος του δημάρχου, κι έτσι κανείς δεν τολμούσε να τον βάλει στη θέση του.

Ευτυχώς, τα μικρότερα ποντικοπαιδιά γνώριζαν και συνήθιζαν τις νυχτερίδες, κι έτσι δεν μεγάλωναν με τον ίδιο φόβο γι' αυτές όπως οι μεγαλύτεροί τους. Μάθαιναν να συμβιώνουν και να σέβονται τα διαφορετικά αυτά πλάσματα της νύχτας, κι αυτό καροποιούσε πολύ τον Εδουάρδο. Συχνά, πλησίαζε τα ποντικοπαιδιά και τους μιλούσε για τα θαύματα της νύχτας, υπενθυμίζοντάς τους πως δεν υπήρχε λόγος να φοβούνται πια.

Μια τέτοια λαμπρή κι έξυπνη νεαρή ποντικίνα, που δεν φοβόταν ούτε τις νυχτερίδες ούτε κανένα άλλο πλάσμα, ήταν η Μιλένα, ξαδέρφη του Βύρωνα. Είχε κι αυτή το βιβλίο του Φιλέα Ποντ – και το διάβαζε ξανά και ξανά. Ήταν ο ήρώάς της!

Οι ποντικογονείς του Εδουάρδου, οι Ράτκλιφ, και οι νυχτεριδογονείς του, οι Μπάτλερ, έκαναν παρέα και αντάλλαζαν επισκέψεις

πολύ συχνά. Ο κύριος και η κυρία Ράτκλιφ θυμούνταν και αφηγούνταν διαρκώς στους νυχτεριδογονείς του περιστατικά από τα βρεφικά και παιδικά χρόνια του Εδουάρδου. Ιστορίες από εκείνο το διάστημα δηλαδή που οι Μπάτλερ δεν τον είχαν κοντά τους, επειδή τον έχασαν όταν ήταν μωράκι κατά τη διάρκεια μιας πτήσης πάνω από το δάσος.

Κάπως έτσι κυλούσε η ζωή του Εδουάρδου μεταξύ Ποντικοκοιλιάδας και Φωλιάς...